

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การบูรณาการการสอนเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา: รูปแบบการเรียนการสอน” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว ทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนฯ ที่พัฒนาขึ้น โดย

2.1 ศึกษาผลของการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษากับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

2.3 ศึกษาผลของการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาที่มีต่อทักษะทางภาษาของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

2.4 เปรียบเทียบทักษะทางภาษาของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษากับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

2.5 ศึกษาผลของการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

การดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้ คือ

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐานก่อนการพัฒนารูปแบบการสอน

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานก่อนการพัฒนารูปแบบการสอน มีขั้นตอนดังนี้

1.1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา เกี่ยวกับการเรียนการสอนการเขียนในระดับอุดมศึกษา

1.2 การศึกษาสำรวจแนวปฏิบัติและความรู้ความเข้าใจของผู้สอนในระดับอุดมศึกษาในเรื่อง 1) การกำหนดลักษณะงานเขียนที่มอบหมายแก่ผู้เรียนของผู้สอนรายวิชา 2) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบงานเขียนชนิดต่าง ๆ และ 3) ความรู้ ความเข้าใจ เรื่อง อรรถลักษณะ (Genre) ในงานเขียน

1.3 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องโดยรวบรวมจากเอกสาร ตำรา หนังสือ บทความ และรายงานการวิจัยต่าง ๆ ได้แก่ แนวคิดการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach) และแนวคิดเรื่องบูรณาการ (Integration) เพื่อให้เป็นกรอบแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

1.4 ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดองค์ประกอบและรายละเอียดในองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

2. การพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา

การพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา มีขั้นตอนดังนี้

2.1 สร้างรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับ - อุดมศึกษาฉบับร่าง โดยการนำข้อมูลพื้นฐานจากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ แล้วกำหนดจัดองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความสัมพันธ์สอดคล้อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน ได้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับ อุดมศึกษาที่ประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ ลักษณะของรูปแบบ เงื่อนไขและขอบเขตของรูปแบบ กระบวนการบูรณาการเรียนการสอนของรูปแบบ และการวัดและประเมินผลรูปแบบ

2.2 สร้างเอกสารประกอบรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาฉบับร่าง ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา ซึ่งจัดทำเป็น 2 ชุด ชุดหนึ่งเป็นคู่มือการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานสำหรับผู้สอน อีกชุดหนึ่งเป็นคู่มือการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานสำหรับผู้เรียน และแผนการสอน ดำเนินการโดยนำองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานมาพิจารณาเพื่อสร้างเอกสารที่จะช่วยทำความเข้าใจและแนะนำชี้แจงแนวทางปฏิบัติแก่ผู้สอนในการนำรูปแบบฯ ไปใช้ และสำหรับผู้เรียนในการเรียนตามรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา

2.3 ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯและ เอกสารประกอบรูปแบบฯ โดยนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบและให้คำแนะนำ โดยการ นำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาตรวจสอบและคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาใช้เป็นแนว ทางในการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน ฉบับร่าง

3. การพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวิจัยโดยการกำหนดจุดมุ่งหมาย ศึกษา เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กำหนดกรอบเนื้อหา สร้างเครื่องมือ นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา ตรวจสอบ ทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

3.1 แบบสอบความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วและเกณฑ์การตรวจให้ คะแนน เป็นแบบสอบอัตนัยซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยจำนวน 2 ฉบับ สำหรับใช้สอบก่อนการเรียน และหลังการเรียน โดยใช้ภาพเขียนกึ่งนามธรรมเป็นสื่อในการเขียนคือ พร้อมทั้งเกณฑ์การตรวจให้ คะแนนแบบสอบความเรียงร้อยแก้ว แบบรูปริคส์และแบบตรวจให้คะแนน แบบสอบความ สามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว มีค่าความเที่ยงในการตรวจซึ่งเป็นค่าความสอดคล้องใน การตรวจให้คะแนนจากผู้ตรวจ 4 คน อยู่ในช่วงคะแนน 0.71 - 0.82 และค่าความเที่ยงจากการ ตรวจซ้ำของผู้ตรวจ 4 คน อยู่ในช่วงคะแนน 0.98 - 0.99

3.2 แบบสอบทักษะทางภาษาเป็นแบบสอบ 4 ฉบับ คือแบบสอบทักษะการอ่าน เป็น แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับ 0.96 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วงคะแนน 0.44 - 0.78 ค่าความยากของแบบสอบรายข้ออยู่ในช่วง คะแนน 0.33 - 0.63, แบบสอบทักษะการเขียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับ 0.94 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วงคะแนน 0.42 - 0.73 ค่าความยากของแบบสอบรายข้ออยู่ในช่วงคะแนน 0.30 - 0.63 แบบสอบทักษะการฟัง เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ และแบบปรนัยแบบตอบสั้น ๆ จำนวน 10 ข้อ มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับ 0.95 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วงคะแนน 0.24 - 0.84 และค่า ความยากอยู่ในช่วง 0.30 - 0.50 , แบบสอบทักษะการพูด เป็นแบบการสัมภาษณ์ ให้คะแนนตาม แบบการให้คะแนนที่สร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความเที่ยงอันเป็นค่าความสอดคล้องในการให้คะแนน เท่า กับ 0.97

3.3 แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พัฒนาขึ้นโดยผู้ช่วยวิจัยคือผู้สอนรายวิชาที่ผู้ วิจัยนำรูปแบบไปทดลองใช้เพื่อประเมินผลรูปแบบ มี 2 รายวิชา รายวิชาละ 1 ฉบับ คือแบบสอบ รายวิชาหลักการสื่อสารมวลชน เป็นแบบอัตนัย จำนวน 5 ข้อ วัดความรู้ในส่วนเนื้อหาเฉพาะช่วงที่

นำรูปแบบไปบูรณาการ และแบบสอบรายวิชานิเวศวิทยา เป็นแบบอัตนัย จำนวน 4 ข้อ วัดความรู้ในส่วนเนื้อหาเฉพาะช่วงที่นำรูปแบบไปบูรณาการ แบบสอบทั้ง 2 รายวิชาได้ผ่านการตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิตรงตามสาขาวิชารายวิชาละ 3 ท่านแล้ว ถือได้ว่าเป็นแบบสอบที่มีความตรงเชิงเนื้อหาทั้ง 2 ฉบับ ทั้งนี้ผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นผู้สอนรายวิชาทั้ง 2 รายวิชาเป็นผู้ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์และแนวในการตอบที่กำหนดขึ้น

4. การทดลองใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัยนำรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาไปทดลองสอนนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา สาขาวิชาสังคมศาสตร์ จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 32 คน เป็นกลุ่มทดลอง 18 คน กลุ่มควบคุม 14 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่ม หลังจากนั้นดำเนินการดังนี้

4.1 ก่อนการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ทำการทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว และทักษะทางภาษาของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากกลุ่มตัวอย่างจากทั้ง 2 สาขาวิชา แล้วทดสอบด้วยสถิติ $t - test$ โดยใช้โปรแกรม SPSS พบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จากทั้งสาขาวิชาสังคมศาสตร์และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาสังคมศาสตร์ทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตามกลุ่มตัวอย่างแต่ละสาขาวิชา คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ผู้ช่วยวิจัยคือผู้สอนรายวิชาหลักการสื่อสารมวลชน ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองโดยบูรณาการ การสอนเขียนแบบอรรถฐานตามแผนการสอนบูรณาการที่สร้างขึ้นร่วมกันกับผู้วิจัย ส่วนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ผู้ช่วยวิจัยคือผู้สอนรายวิชานิเวศวิทยา ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองเฉพาะส่วนเนื้อหาวิชานิเวศวิทยาตามแผนการสอน สำหรับในส่วนบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานนั้นผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง ส่วนกลุ่มควบคุมทั้ง 2 วิชา ผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้สอน ระยะเวลาในการดำเนินการสอน 1 ภาคเรียน มีการบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน ในช่วงมอกติของทั้ง 2 รายวิชา จำนวน กลุ่มละ 4 ครั้ง ครั้งละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเป็น 8 คาบ ต่อกลุ่ม และมอบแบบฝึกนอกเวลาเรียนอีก 4 ชุด ใช้เวลาชุดละประมาณ 2 คาบ(100 นาที) รวม 8 คาบ รวมทั้งสิ้น 16 คาบ

4.3 หลังการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว ทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาของนักศึกษา กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้ง 2 สาขาวิชา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว ทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.2 ใช้การทดสอบด้วยสถิติ t - test เพื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อน-หลังการเรียน และคะแนนหลังการเรียนระหว่างกลุ่ม

5.3 ใช้การทดสอบด้วยสถิติ ANCOVA เพื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในกรณีที่กลุ่มทั้งสองมีคะแนนก่อนการเรียนแตกต่างกัน โดยใช้คะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบก่อนการทดลองเป็นตัวร่วม

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยที่ได้นำเสนอ ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการเรียนการสอน

1.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น คือ รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนในรายวิชาระดับอุดมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว ทักษะทางภาษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีองค์ประกอบสำคัญได้แก่ หลักการวัตถุประสงค์ ลักษณะเฉพาะของรูปแบบ เงื่อนไขและขอบเขตของรูปแบบ กระบวนการบูรณาการการเรียนการสอนของรูปแบบ และกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามรูปแบบ

หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองจากการวิเคราะห์แบบการเขียน(อรรถลักษณะ)ที่เป็นตัวอย่าง เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือและร่วมงาน เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยวิธีธรรมชาติ คือการเลียนแบบและฝึกหัดมีการเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาที่สอนกับกระบวนการฝึกการเขียน โดยผู้สอนทำหน้าที่แนะนำช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานมุ่งเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว ทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา

ลักษณะเฉพาะของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา เป็นรูปแบบการเรียนการสอนเชิงบูรณาการที่ผู้สอนรายวิชาสามารถนำกระบวนการที่มีความยืดหยุ่นในการนำไปใช้ อาจเป็นการบูรณาการแบบสอดแทรก(Infusion) และหรือบูรณาการแบบข้ามวิชาหรือสอนเป็นคณะ (Transdisciplinary Instruction) การดำเนินการสอนอาจสอนผู้เดียวหรือช่วยกันสอนระหว่างอาจารย์เจ้าของวิชา กับอาจารย์ภาษาไทย

เงื่อนไขและขอบเขตของรูปแบบฯ การนำรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯ ไปใช้ ต้องคำนึงถึงเงื่อนไขและขอบเขตต่าง ๆ ได้แก่ นำรูปแบบไปใช้เมื่อมีการกำหนดมอบหมายงานเขียนให้ผู้เรียนทำ ผู้สอนต้องศึกษาเรื่องอรรถลักษณะจากคู่มือผู้สอนหรือเข้ารับการฝึกอบรม ต้องมีการจัดสรรเวลาเพิ่ม หรือ ปรับแผนการสอนด้วยการบูรณาการการสอนการเขียนในรายวิชาโดยใช้เวลาเท่าเดิม รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ครอบคลุมการสอนเนื้อหาสาระปกติของรายวิชา เฉพาะส่วนที่บูรณาการการสอนการเขียนเท่านั้น

กระบวนการบูรณาการการเรียนการสอนของรูปแบบ ประกอบด้วย 1) ชั้นเตรียมการสอน เป็นการเตรียมการสอนเนื้อหาวิชาตามปกติ และการเตรียมอรรถลักษณะ สื่อการสอน เอกสารประกอบการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียน 2) ชั้นสอน เป็นการสอนตามลำดับคือสอนเนื้อหาวิชาที่เตรียมไว้ตามแผนการสอน และสอนการเขียนตามขั้นตอนการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นการเรียนรู้จากตัวแบบ ชั้นฝึกการเขียนเป็นกลุ่ม และ ชั้นฝึกการเขียนรายบุคคล เมื่อผ่านกระบวนการสอนเขียน 3 ขั้นตอนดังกล่าว ผู้สอนกำหนดมอบงานเขียนให้แก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นชิ้นงานประกอบการเรียนการสอนรายวิชานั้น ๆ จากนั้น ผู้สอนจึงดำเนินการในชั้น 3) ชั้นประเมินผลการเรียนการสอน โดยประเมินตามแผนการสอนที่ผู้สอนกำหนดไว้

1.2 เอกสารประกอบรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา เป็นการอธิบายชี้แจงรายละเอียดที่เกี่ยวกับการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ ประกอบด้วยเอกสาร 3 ฉบับ คือ

1.2.1 คู่มือการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯสำหรับผู้สอน เป็นเอกสารชี้แนะให้ผู้สอนที่นำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ได้ทราบถึง สิ่งที่ต้องศึกษาและจัดเตรียม รวมทั้งวิธีปฏิบัติในการดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนของรูปแบบ ซึ่งได้แก่ คำแนะนำเอกสารที่เกี่ยวข้อง การใช้เอกสารประกอบการสอน บทบาทของผู้สอน และบทบาทของผู้เรียน เป็นต้น

1.2.2 คู่มือการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯสำหรับผู้เรียน เป็นเอกสารแนะนำและให้ความรู้พื้นฐานเรื่องทักษะการเขียน เรื่องอรรถลักษณะแบบต่าง ๆ แก่ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน ตลอดจนบทบาทของผู้เรียน

1.2.3 แผนการสอน ประกอบด้วย หัวข้อเรื่อง สารสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา
 สาร กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดประเมินผล

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับ อุดมศึกษา

ผลการทดลองใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา เป็นผลจากการนำแผนการสอนที่สร้างขึ้นตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาหลักการสื่อสารมวลชน และรายวิชานิเวศวิทยา ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนซึ่งปรากฏผลดังนี้

2.1 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาได้คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชา คือสูงกว่าร้อยละ 70

2.2 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา ทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชา มีความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาได้คะแนนทักษะทางภาษาดำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชา คือต่ำกว่าร้อยละ 70

2.4 นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษามีทักษะทางภาษาสูงกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชา คือต่ำกว่า ร้อยละ 60 ของกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และร้อยละ 50 ของกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

อภิปรายผลการวิจัย

จากการดำเนินการพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษาและเอกสารประกอบรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในราย วิชาระดับอุดมศึกษา รวมทั้งการนำรูปแบบ ฯ ไปทดลองใช้ มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปราย 3 ด้าน คือ 1) ด้านประสิทธิภาพของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับ อุดมศึกษา 2) ด้านการพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับ อุดมศึกษา 3) ด้านข้อดีและข้อด้อยของการสอนแบบบูรณาการและการสอนเฉพาะรายวิชา ดัง รายละเอียดการอภิปรายต่อไปนี้

1. ด้านประสิทธิภาพของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบ อรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษาหากพิจารณาโดยรวมแล้วพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ พัฒนาขึ้นสามารถช่วยเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วได้ แต่ยังไม่ปรากฏ ผลที่เด่นชัดในการเสริมสร้างทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีประเด็นการ อภิปรายดังนี้

1.1 ด้านความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้ว

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชาที่เป็นกลุ่มตัว อย่างในการทดลองใช้รูปแบบ ฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานใน รายวิชา ระดับอุดมศึกษาได้คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วหลังการทดลอง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งกำหนดไว้ว่าต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 คือ กลุ่มสาขาวิชาสังคม ศาสตร์ได้คะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละ 71.60 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ได้คะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละ 72.27 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น และนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชา ที่ เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษามีความ สามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชาที่ได้รับการ สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย ผลที่ปรากฏ เป็นความสืบเนื่องมาจากการที่รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน ฯ ได้มีกิจ กรรมการเรียนการสอนตามขั้นตอนการสอนการเขียนแบบอรรถฐานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบ

ข้อความรู้ด้วยตนเองโดยความช่วยเหลือของเพื่อนและผู้สอน โดยการศึกษาวិเคราะห์โครงสร้าง การดำเนินเนื้อความ ลักษณะการใช้ภาษา จากตัวแบบงานเขียนที่คัดสรรมาอย่างดีแล้ว อันเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเลียนแบบและฝึกหัด ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนา ทักษะทางการใช้ภาษาในทุก ๆ ด้าน ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังการอภิปราย ลำดับต่อไปนี้

ผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนอย่างเป็นระบบในกระบวนการเรียนการสอนที่บูรณาการในรายวิชา โดยเริ่มต้นด้วยการที่ผู้เรียนได้ศึกษาตัวอย่างงานเขียนที่สะท้อนวัตถุประสงค์ของการเขียน อันเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาด้วยขั้นตอนที่เหมาะสม เป็นการเรียนรู้ ภาษาในบริบทสอดคล้องกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบที่ Halliday (อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 2536 : 27) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควร เริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เนื้อความ เป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย

การเรียนรู้เรื่อง การเขียนโดย การอ่านเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ของ ทักษะการใช้ภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนกับทักษะการอ่าน ดังที่ Windowson (1979 : 145-146) ได้แสดงทัศนะว่า การอ่านที่ดีจะส่งผลให้ทักษะการเขียนดีขึ้น ด้วย เช่นเดียวกันหากทักษะการเขียนได้รับการพัฒนาขึ้นทักษะการอ่านก็จะพัฒนาตามไปด้วย เพราะทั้งการอ่านและการเขียนต่างเสริมซึ่งกันและกัน และจากความคิดเห็นของ Page (1974 : 170-183) ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไว้ให้เห็นว่ากระบวนการต่าง ๆ ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเป็นกระบวนการเดียวกันแต่ต่างกันที่จุดประสงค์ กล่าวคือ ผู้เขียนมีความรู้และต้องการสื่อความรู้ใหม่แก่ผู้อ่านจึงมีกระบวนการเขียนขึ้น เพื่อเสนอ ความรู้อย่างมีความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านนั้นเมื่อรับงานเขียนมาอ่านและทำความเข้าใจในงานเขียนนั้นเพื่อจะได้รับทราบถึงจุดประสงค์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะนำเสนอแก่ผู้อ่าน และเมื่ออ่านเข้าใจแล้วผู้อ่านจะได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ เย็นจิต ศรีใจงาม (2540) ที่พบว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ Thomas (1976 : 6320-A) ที่ได้ศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย เซาท์ คาโรไลนา พบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับที่ Sy-Ying Lee (1995) พบว่าการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนเป็นต้น

นอกจากนี้ กิจกรรมการอ่านจากตัวแบบด้วยการวิเคราะห์โครงสร้างการดำเนินเนื้อความ ของเรื่องและการวิเคราะห์การใช้ภาษาในบริบทต่างเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยเสริมสร้าง

ความรู้ความเข้าใจอันนำไปสู่ความสามารถในการเขียนสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Austin (1983 : 711 – A) ซึ่งทำการวิจัยศึกษาผลการอ่านอย่างวิเคราะห์ต่อทักษะการเขียนเรียงความในระดับมหาวิทยาลัยและพบว่า การอ่านอย่างวิเคราะห์มีผลต่อความสามารถทางการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และงานวิจัยของ ธีรชัย อ้นอารี(2532) พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การกำหนดให้มีการฝึกเขียนก่อนการมอบหมายงานเขียนของรายวิชา โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นลำดับขั้นตั้งแต่การฝึกวางโครงเรื่อง ฝึกเขียนร่วมกันจนถึงฝึกเขียนเป็นรายบุคคลในทุกช่วงของการบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานเข้าไปในรายวิชา เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนมากขึ้น อันเป็นไปตามลักษณะการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติที่เริ่มต้นด้วยการเลียนแบบ และตามด้วยการฝึกหัดย่อมมีส่วนทำให้ผู้เรียนได้ค่อย ๆ เพิ่มพูนพัฒนาการด้านการเขียนขึ้นเป็นลำดับ

นอกจากนี้กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกการตรวจงานเขียนของตนเองและงานเขียนของเพื่อนตามเกณฑ์และแบบการประเมินที่กำหนดไว้ เป็นส่วนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และเพิ่มพูนความเข้าใจเรื่องของการเขียนมากขึ้นอันนำไปสู่การเขียนที่ดีขึ้นได้ เพราะเมื่อผู้เรียนตรวจงานเขียนของตนเองนับเป็นการตรวจทานทบทวนการเขียนอีกครั้งซึ่งอาจพบความผิดพลาดได้อีกในทุกด้านตามเกณฑ์ประเมินงานเขียนซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ดีขึ้น ขณะที่เมื่องานเขียนของผู้เรียนคนหนึ่งถูกตรวจโดยเพื่อน ผู้ตรวจก็จะมีโอกาสที่ได้เห็นความผิดพลาดในงานเขียนของเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งเหมือนเป็นบทเรียนที่ดี รวมทั้งได้เห็นส่วนดีในงานเขียนของเพื่อนที่อาจนำมาเป็นบทเรียนของตนเองได้เช่นกัน กระบวนการเช่นนี้นอกจากจะมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนซึ่งจะนำไปสู่ความคงทนถาวรในการจดจำความรู้ได้ดีแล้วยังเสมือนเป็นข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่จะได้รู้ข้อดี ข้อเสียของตน ผู้เรียนจะได้นำไปใช้ปรับปรุงแก้ไขงานเขียนครั้งต่อไปของตนให้ดีขึ้น งานวิจัยของ รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543) สามารถสนับสนุนปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ เพราะผลงานวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขโดยครู และกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขด้วยตนเองตามลำดับ นอกจากนี้ งานวิจัยยังพบอีกว่า ความสามารถของนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานโดยเพื่อนกับตรวจแก้ไขโดยครู และตรวจแก้ไขโดยครูกับตรวจแก้ไขด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการตรวจแก้ไขงานเขียนของทุกฝ่ายสามารถทดแทนกันได้และเสริมซึ่งกันและกันได้

การตรวจให้คะแนนงานเขียนที่ผู้สอนกำหนดมอบหมายให้ผู้เรียนทำอันเป็นส่วนหนึ่งของคะแนนการเรียนการสอนในรายวิชาซึ่งมอบหมายให้ภายหลังจากที่ได้บูรณาการการสอนเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาแล้วนั้น มีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยผู้สอน ตามขั้นตอนของรูปแบบด้วย

ทุกครั้งก็เป็นส่วนตอกย้ำความรู้ความเข้าใจในระบบการเขียนความเรียงร้อยแก้วให้แก่ผู้เรียนมากขึ้นเช่นกัน

จากการที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์งานเขียนซึ่งเป็นชิ้นงานที่ผู้เรียนทำตามที่คุณสอนมอบหมายเป็นงานในรายวิชาแล้ว พบว่าโดยภาพรวมเมื่อพิจารณาเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับการเขียนไม่พิจารณาในด้านความถูกต้องของเนื้อหาสาระรายวิชา คือพิจารณาเรื่องการลำดับความคิด โครงสร้างการเขียน การใช้ภาษา การเรียบเรียงประโยค องค์ประกอบของการเขียน ภาพรวมโดยเฉลี่ยพบว่าผู้เรียนทั้งกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์และกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ต่างมีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้นเป็นลำดับ พอเป็นเครื่องบ่งชี้ได้ว่า เมื่อมีการบูรณาการการสอนการเขียนเข้าไปในรายวิชาครั้งใดก็ตามที่จะมีการมอบหมายงานเขียนให้ผู้เรียนทำ มีแนวโน้มที่เป็นไปได้ว่างานเขียนนั้นจะมีคุณภาพดีกว่าที่จะไม่มีการบูรณาการการสอนการเขียนเข้าไปในรายวิชา ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเหตุผลอื่นอีก เช่น การจัดการชั้นเรียน หากผู้สอนมีความสามารถในการกระตุ้นให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจและเอาใจใส่กับกระบวนการฝึกการเขียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่นการให้คะแนนที่ส่งผลต่อการพิจารณาประเมินผลการเรียนรายวิชา เป็นต้น ความชัดเจนในเรื่องพัฒนาการด้านความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนน่าจะเด่นชัดขึ้น

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบบูรณาการการสอนเขียนแบบบรรทัดฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษา เป็นไปในลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือและร่วมงาน เป็นกลุ่มและเป็นคู่ อันเป็นบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่ดี สะท้อนให้เห็นว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งยังเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพราะการที่ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันจะช่วยให้ผู้เรียนขยายขอบเขตแห่งความรู้ ความเข้าใจ ได้มุมมองที่แตกต่างไปจากตน ช่วยให้ความคิดกว้างขวาง ลึกซึ้งขึ้น (ทิศนา แคมมณี 2544 : 26-27)

จากที่อภิปรายมาแสดงให้เห็นว่า รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบบรรทัดฐานฯ สามารถนำไปบูรณาการการสอนผู้เรียนได้ทั้งในรายวิชาสาขาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ เพราะเมื่อนำไปทดลองใช้ผู้เรียนต่างมีพัฒนาการที่ดีขึ้น มีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น เป็นเครื่องยืนยันได้ว่ารูปแบบฯช่วยพัฒนาความสามารถทางการเขียนแก่ผู้เรียนได้จริง

1.2 ด้านทักษะทางภาษา

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้รูปแบบฯ ที่เรียนโดยใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบบรรทัดฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษาได้คะแนนทักษะทางภาษาหลังการทดลองต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งกำหนดไว้ว่าต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 แต่กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ได้คะแนนค่าเฉลี่ย

ร้อยละ 59.46 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ได้คะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละ 57.61 อย่างไรก็ตามเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทักษะทางภาษาก่อนการทดลองมาเปรียบเทียบพบว่า กลุ่มทดลองของทั้งสองกลุ่มสาขาวิชา มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น กล่าวคือกลุ่มทดลองสาขาวิชาสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 53.26 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คิดเป็นคะแนนที่เพิ่มขึ้นเท่ากับร้อยละ 6.2 และเมื่อพิจารณาเฉพาะทักษะ พบว่าทุกทักษะคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ล้วนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะกระบวนการเรียนการสอนการเขียนแบบอรรถฐานมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับทั้งผู้สอนและเพื่อน ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนผู้เรียนจะได้พูดสื่อสารระหว่างกัน การอภิปรายในชั้นเรียนก็ทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความรู้และความคิดด้วยการพูดขณะที่ได้ฟังผู้สอนและเพื่อนพูดเช่นกัน ดังที่ ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ (2545) กล่าวว่า การสอนเขียนไม่ควรที่จะจำกัดอยู่แต่เฉพาะกิจกรรมการเขียน แต่ควรเป็นกิจกรรมที่บูรณาการทักษะการอ่าน การฟัง การพูด ด้วยเช่นกันเป็นแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ สุจิต บัวผัน (2540) ได้ทำการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังและกิจกรรมการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังและกิจกรรมการอ่าน มีความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายถึงการฟังและการอ่านต่างส่งผลต่อความสามารถทางการเขียนได้เท่า ๆ กัน และศิริวรรณ ฉากแก้ว (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนภาษาไทยสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการอภิปรายเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการใช้ภาษา โดยเฉพาะด้านการเขียน

ส่วนการที่คะแนนเฉลี่ยทักษะทางภาษาดำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อาจเป็นเพราะปัญหาความไม่พร้อมของกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบหลังการทดลอง เนื่องจากแบบสอบทักษะทางภาษาเป็นแบบสอบที่แยกออกเป็น 4 ฉบับ และไม่ได้ดำเนินการสอบพร้อมกันในครั้งเดียวเพราะต้องใช้เวลามาก การแยกสอบอาจมีผลต่อความตั้งใจทำแบบสอบ กอปรกับ การดำเนินการสอบหลังการทดลองที่จัดขึ้นในช่วงปลายภาคเรียน ซึ่งนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีภาระของการเตรียมสอบปลายภาคเรียน ต้องเร่งรีบทำงานรายวิชาประจำภาคเรียนส่งให้ทันตามกำหนดจึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยไม่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในช่วงบูรณาการการสอนเขียนในรายวิชาพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างบางส่วนไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร ไม่ค่อยร่วมมือในการดำเนินกิจกรรม เช่นออกจากห้องเรียนไปเลย เป็นต้น ทั้งนี้เพราะนักศึกษามองว่าไม่ใช่

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหารายวิชาโดยตรง ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนโดยตรง และผู้เรียนบางส่วนก็ปฏิบัติตนไม่สนใจเรียนเป็นปกติ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองบางคนไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่บูรณาการการเขียนในบางครั้ง เช่นเข้าเรียน 1-2 ครั้งในจำนวน 4 ครั้งเป็นต้น ทั้งที่มีการขอร้องจากผู้สอนรายวิชาแล้วก็ตาม เรื่องเหล่านี้เป็นความสุจริตของผู้วิจัยที่จะควบคุมให้เป็นไปตามแผนงานได้

ส่วนกลุ่มทดลองสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 51.83 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้หลังการทดลอง คือ 57.61 มาเปรียบเทียบกับว่ามีคะแนนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5.78 การเพิ่มขึ้นของคะแนนดังกล่าวยังพบอีกว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเฉพาะทักษะยังพบว่า คะแนนเฉลี่ย ของทักษะการพูด ทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน คะแนนก่อนการทดลองกับคะแนนหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน ยกเว้นทักษะการเขียนที่แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปรากฏการณ์เช่นนี้มีเหตุผลเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาสังคมศาสตร์

ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ที่เห็นได้เด่นชัดจากคะแนนเฉลี่ยทักษะทางภาษาเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแล้ว พบว่าตั้งแต่ก่อนการทดลอง กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยทักษะทางภาษาสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 57.28 ขณะที่กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 51.83 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มควบคุมมีความไม่เท่ากับกลุ่มทดลองโดยมีความสามารถสูงกว่าตั้งแต่เริ่มต้นซึ่งประเด็นนี้ผู้วิจัยไม่อาจทราบได้ล่วงหน้ามาก่อนเพราะกลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาจากการสุ่มด้วยการจับสลากจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชานิติศาสตร์ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชานี้ทั้งสิ้น 4 กลุ่ม และยังพบว่านักศึกษากลุ่มควบคุมเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป ส่วนกลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาเอกวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ซึ่งต่างโปรแกรมวิชาเอกกัน ด้วยเหตุที่กลุ่มควบคุมเป็นนักศึกษาในชั้นปีที่เรียนสูงกว่ากลุ่มทดลอง ความมีประสบการณ์ทั่วไปที่สูงกว่าอาจเป็นสิ่งที่ทำให้ทักษะทางภาษาของกลุ่มควบคุมดีกว่า และเมื่อผู้วิจัยได้นำคะแนนวิชาพื้นฐานการใช้ภาษาของสถาบันราชภัฏ คือวิชา "ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น" ที่นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้เรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ของแต่ละกลุ่มพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมคือนักศึกษาโปรแกรมวิทยาศาสตร์ทั่วไปชั้นปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 76.0 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองคือนักศึกษาโปรแกรมวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 68.55 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบทางสถิติด้วย t-test แล้วพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษากลุ่มควบคุมซึ่งเป็นนักศึกษาโปรแกรมวิทยาศาสตร์ทั่วไปนั้นเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์ ด้วยความเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์และควมมีวุฒิภาวะที่สูง จึงมีพฤติกรรมให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการดำเนินการสอบ

ทั้งก่อนการเรียนและหลังการเรียน กล่าวคือมาพร้อมกันทุกครั้งที่นัดหมาย และใช้เวลาในการทำตอบอย่างเต็มเวลาซึ่งอาจส่งผลให้คะแนนที่ได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลอง ในการทดสอบหลังการทดลองด้วย

การสอบทักษะทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์หลังการทดลอง กลุ่มควบคุมก็มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองเช่นกัน แต่เป็นการสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ทางสถิติด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ANCOVA เพราะปรากฏค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมสูงกว่ากลุ่มทดลองตั้งแต่ก่อนการทดลองได้เริ่มขึ้น จึงอาจสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะทางภาษาของกลุ่มควบคุมที่สูงกว่าของกลุ่มทดลองนั้น เป็นผลมาจากพื้นฐานความรู้และทักษะการใช้ภาษาตลอดจนประสบการณ์ที่สูงมากกว่ามาก่อนแล้วของกลุ่มควบคุม ดังอภิปรายมานั้นเอง

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์นี้แสดงว่าการเรียนการสอนเพื่อฝึกการเขียน ยังไม่อาจส่งผลไปยังทักษะอื่น ๆ ได้เต็มที่ ซึ่งอาจเป็นเพราะการฝึกตามรูปแบบยังไม่เพียงพอ

1.3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาสังคมศาสตร์ กลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 31.10 กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 33.83 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน และกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 17.85 กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 21.00 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน

เนื่องจากในการทดลองการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯ นี้ กำหนดให้มีการทดสอบเฉพาะหลังการเรียน จึงได้กำหนดเกณฑ์ไว้สำหรับพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่ยอมรับได้ จากค่าคะแนนเฉลี่ยรายวิชาของปีการศึกษาที่ผ่านมาในแต่ละรายวิชา คือกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ รายวิชาหลักการสื่อสารมวลชน ตั้งไว้ที่ ระดับคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ รายวิชานิเวศวิทยา ตั้งไว้ที่ ระดับคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50 เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาสังคมศาสตร์ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเล็กน้อย คือร้อยละ 62.20 ส่วนกลุ่มตัวอย่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดเล็กน้อย คือร้อยละ 44.62

ที่ผลปรากฏเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มทดลองในการวิจัย ยังไม่สามารถปรับตัวและปรับความเข้าใจในกระบวนการเรียนการสอนที่มีการบูรณาการการสอนเขียนในรายวิชา ผู้เรียนยังคงเรียนด้วยความรู้สึกและการปฏิบัติที่แยกกันระหว่าง การเรียนเนื้อหาวิชา กับฝึก

ทักษะการเขียน ยังไม่เกิดความคุ้นเคยและยังไม่สามารถเชื่อมโยงสองสิ่งให้อธิบายเชื่อมโยงต่อกันได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะจำนวนครั้งของการบูรณาการการสอนเขียนมีน้อย เกินกว่าที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยและปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือเห็นประโยชน์ของการเชื่อมโยงการเรียนรู้ของศาสตร์หลายด้านในเวลาเดียวกันได้ ผู้วิจัยเชื่อว่าหากผู้เรียนมีความคุ้นเคยและเข้าใจในเรื่องดังกล่าว ย่อมจะส่งผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้นมากกว่าปกติได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ช่วยกันนำรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯ ไปใช้พร้อม ๆ กัน ผู้เรียนก็จะเกิดความคุ้นเคยและมองเห็นประโยชน์มากขึ้นด้วย

2. ด้านการพัฒนาารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา

รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาที่พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยดำเนินการโดยการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาของการเรียนการสอนเขียน ปัญหาเรื่องความสามารถในการเขียนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา หลักสูตรวิชาพื้นฐานการเขียนของสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนศึกษาสำรวจข้อมูลจากผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ในระดับอุดมศึกษา ในด้านลักษณะงานเขียนที่มอบหมายให้ผู้เรียนทำ ตลอดจนความรู้ความเข้าใจในเรื่องแบบหรือลักษณะงานเขียนของผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน การบูรณาการ แล้วกำหนดเป็นองค์ประกอบของรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯ นำองค์ประกอบของรูปแบบฯ มาสร้างความสัมพันธ์ กำหนดรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบ จัดทำรูปแบบฯ ฉบับร่าง เอกสารประกอบรูปแบบฯ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพ ทำการแก้ไขปรับปรุง นำไปทดลองใช้ แล้วจึงประเมินผลรูปแบบฯ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยมีแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัย ตลอดจนผลจากการศึกษาสำรวจ เป็นแนวทางในการพัฒนา และได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ ทำให้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษานี้มีประสิทธิภาพสนองจุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบที่มุ่งเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงร้อยแก้วทักษะทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาแก่ผู้เรียน การดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนสอดคล้องกับแนวคิดของ Joyce and Weil (1986: 5-14) ซึ่งสรุปแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนว่า รูปแบบการเรียนการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ เช่นทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ ควรมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎี และตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้ในสถานการณ์

จริง โดยออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนให้ใช้ได้กว้างขวาง หรือจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง โดยอย่างหนึ่งก็ได้

อย่างไรก็ตาม รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาการระดับอุดมศึกษานี้มีลักษณะเฉพาะที่สำคัญคือ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนเชิงบูรณาการที่สอดแทรกเข้าไป รายวิชาต่าง ๆ ได้เมื่อผู้สอนรายวิชาประสงค์จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะการเขียน ก่อนที่จะมอบหมายงานเขียนให้ผู้เรียนทำเป็นชิ้นงานตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนการสอนของรายวิชาที่สอน ทั้งรายวิชาสาขาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ ซึ่งผลการทดลองก็ แสดงให้ประจักษ์แล้วว่า รูปแบบการเรียนการสอนนี้สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียน ให้แก่ผู้เรียนได้ในระดับหนึ่ง

กระนั้นก็ตาม เนื่องจากรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานฯ มีเงื่อนไขของการบูรณาการต่างไปจากรูปแบบการสอนบูรณาการอื่น ๆ กล่าวคือรูปแบบการสอนแบบบูรณาการ ส่วนมากเป็นการบูรณาการเติมรูป เติมเวลา คือใช้เวลาการเรียนการสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยพร้อม กันไป มักเป็นการบูรณาการเนื้อหากับเนื้อหา หรือบูรณาการเนื้อหากับวิธีการ ซึ่งจะดำเนินการเรียนการสอนควบคู่กันไป ให้น้ำหนักความสำคัญของสิ่งที่นำมาบูรณาการเท่าๆ กัน ทั้งในกระบวนการเรียนการสอนและในการวัดและประเมินผล ด้วยเหตุนี้ผลที่ปรากฏจากการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนเหล่านั้น จึงค่อนข้างมีความชัดเจน เช่นเกิดผลสัมฤทธิ์ที่เปลี่ยนแปลงสูงขึ้นอย่างเด่นชัด หรือ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ได้อย่างเด่นชัด เป็นต้น

ส่วนรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐาน ฯ นั้นเป็นการบูรณาการกระบวนการกับเนื้อหา มีลักษณะเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เสริมเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอนตามปกติ เพื่อจุดประสงค์ย่อย ๆ คือเสริมความสามารถในการเขียนแก่ผู้เรียนตามแผนการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนรายวิชาในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น เมื่อเข้าสู่กระบวนการทดลองใช้ ผลที่ปรากฏเป็นคะแนนที่ใช้เป็นข้อมูลซึ่งได้มาจากแบบสอบถามต่าง ๆ อันเป็นเครื่องมือในการวิจัยจึง ปรากฏไม่เด่นชัดนัก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ารูปแบบมีประสิทธิภาพต่ำ หากแต่ผลการวิจัยที่ ปรากฏสามารถยืนยันได้ชัดเจนว่า รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษาเป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางการเขียนและทักษะทางภาษาของผู้ เรียนได้ โดยเฉพาะความสามารถทางการเขียน แม้ว่าจะงานเขียนที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำจะ มีเพียง 3 - 4 ชิ้นงานก็ตาม เพราะความถี่ของการเขียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ เขียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Sy-Ying Lee, 1995)

ผลการวิจัยอาจสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบนี้ มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรายวิชา น้อย แต่ผู้วิจัยยังเชื่อว่าหากผู้เรียนมีความคุ้นเคยและมีความเข้าใจในบทบาทของรูปแบบนี้มากขึ้น กระบวนการฝึกเขียนด้วยรูปแบบนี้ก็จะแสดงให้เห็นผลในทางบวกต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

รายวิชาได้ ซึ่งจากแบบสอบถามความคิดเห็นนักศึกษากลุ่มทดลองทั้งสองสาขาวิชาหลังการทดลอง พบว่า 50 % ของผู้ตอบบอกว่าความรู้ความเข้าใจและการฝึกทักษะการเขียนทำให้การเรียนรู้ในเรื่องรายวิชาดีขึ้น มาก และ 40 % ตอบว่า ดีขึ้นปานกลาง

แบบสอบถามความคิดเห็นนักศึกษากลุ่มทดลองดังกล่าวข้างต้น สะท้อนความคิดเห็นของนักศึกษาที่น่าสนใจหลายประการ เช่น ประเด็น ทักษะการเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนระดับอุดมศึกษา นักศึกษาเห็นด้วยระดับมากที่สุด 31.66% และเห็นด้วยมาก 55.0 % ประเด็นการบูรณาการการสอนเขียนในรายวิชาที่เรียนมีประโยชน์ เห็นด้วยมากที่สุด 13.34 % เห็นด้วยมาก 56.66 % เห็นด้วยปานกลาง 28.33 % ประเด็นที่นักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุด 33.34 % เห็นด้วยมาก 51.66 % คำตอบเหล่านี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษา เห็นความสำคัญของการทักษะการเขียนและเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของการอ่านกับทักษะการเขียนได้ดี ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่สะท้อนว่านักศึกษาไม่รังเกียจที่จะมีการนำรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานไปใช้ในการเรียนการสอน คำตอบในประเด็นอื่น ๆ ที่ปรากฏพบว่านักศึกษามักแสดงความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก กับเห็นด้วยปานกลาง ประเด็นที่มีความเห็นด้วยมาก 50 % ขึ้นไปที่ยังไม่ได้กล่าวถึง ได้แก่ นักศึกษาได้นำความรู้ความเข้าใจในการเขียนจากกระบวนการฝึกเขียนไปใช้เป็นประโยชน์ในวิชาที่เรียน 55 % , การบูรณาการการสอนการเขียนทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้ภาษาในการเขียนดีขึ้น 51.66 % นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างการเขียน และ เอกสารการสอนทักษะการเขียนในชั้นเรียนและเอกสารเสริมนอกเวลาเรียนมีประโยชน์ มีคะแนนความถี่ในการเลือกตอบเท่ากันคือ 53.33 % ข้อมูลเหล่านี้พอจะแสดงให้เห็นมุมมองของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นไปได้ในแง่บวกเป็นส่วนใหญ่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่ารูปแบบการสอนนี้มีประโยชน์นำไปใช้ได้

3. ด้านข้อดีและข้อดีของการสอนแบบบูรณาการและการสอนเฉพาะรายวิชา

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาระดับอุดมศึกษา และศึกษาผลการใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้น ทำให้มองเห็นว่า การเรียนการสอนที่เป็นอยู่ในแต่ละรายวิชาที่ดี การเรียนการสอนที่มีการบูรณาการในรายวิชาที่ดี ต่างมีข้อดีและข้อดีในตัวเองทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของปราชญ์ทางการศึกษาหลายท่านที่เห็นพ้องกันว่า ไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุด

การสอนที่เป็นมาและเป็นอยู่ส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนเฉพาะวิชานั้น มีจุดดีที่เห็นชัดมากคือ ผู้เรียนจะได้รับและได้เรียนรู้สาระเนื้อหาในรายวิชาอย่างเต็มที่ มีความลุ่มลึกในเนื้อหาที่เรียน มีความเหมาะสมในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและวิชาที่มีลักษณะเฉพาะทางอย่าง

เด่นชัด กระนั้นก็ตาม หากผู้เรียนขาดความสามารถในการเชื่อมโยง หรือการถ่ายโยงข้อความรู้ก็จะได้ประโยชน์ไม่เต็มที่ ซึ่งในเรื่องนี้การบูรณาการมีความเด่นชัดในการเอื้อให้เกิดขึ้นได้ในกระบวนการเรียนการสอน

ดังที่กล่าวมา จุดเด่นจุดดีของการบูรณาการทางการเรียนการสอนอยู่ที่ความสามารถเอื้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย สามารถเชื่อมโยงและถ่ายโยงความรู้ที่ได้เรียนวิชาหนึ่งไปสู่วิชาอื่น ๆ ได้อย่างดี ทั้งยังได้เรียนรู้วิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอีก ทำให้เห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ของสาระวิชาทุกแขนง เกิดการเรียนรู้ได้แจ่มชัดขึ้นและนำความรู้ไปใช้ได้กว้างขวางมากขึ้น ตลอดจนอาจก่อให้เกิดการคิดสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้ความรู้อย่างมีคุณภาพ

กระนั้นก็ตาม การจัดการบูรณาการทางการเรียนการสอนมีจุดอ่อนหรือจุดด้อยตรงที่เป็นกระบวนการที่ต้องเกิดจากการร่วมมือกันในการวางแผนดำเนินการ ต้องใช้เวลาในการดำเนินการมาก และจะเกิดประโยชน์ได้เต็มที่ต่อเมื่อจัดการอย่างเป็นระบบ เช่น ในระบบโรงเรียน หรือ ระบบบริหารงานวิชาการของคณะวิชาต่าง ๆ ภายในสถานศึกษาที่สูงขึ้น เป็นต้น แต่เมื่อทำได้แล้วก็จะเกิดประโยชน์คุ้มค่า ดังได้กล่าวแล้ว

อาจเพราะด้วยเหตุดังกล่าว วงการการศึกษาไทยในยุคปฏิรูปการศึกษา ยุคปฏิรูปการเรียนรู้จึงปรากฏเป็นแนวโน้มชัดเจนว่าสนับสนุนให้มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบบูรณาการในทุกระดับการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทางการจัดการศึกษาที่ว่า ควรเน้นสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการแสวงหาความรู้มากกว่าการสอนเนื้อหาความรู้ เพราะเนื้อหาความรู้อาจแสวงหาเมื่อไรก็ได้หากผู้เรียนรู้วิธีแสวงหาเป็นอย่างดีแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนขาดทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเมื่อผ่านพ้นการศึกษาในระบบไปผู้เรียนก็จะหยุดการเรียนรู้เพราะไม่รู้จักวิธีหาความรู้ และถ้าหากผู้สอนยังยึดติดกับการเน้นสอนเนื้อหาความรู้แต่เพียงอย่างเดียวก็เท่ากับเป็นการขัดกับแนวความคิดดังกล่าว ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการจัดการศึกษาแก่คนในชาติในอนาคตได้

ด้วยเหตุนี้ จากผลการศึกษาการทดลองใช้รูปแบบบูรณาการการสอนเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชาการระดับอุดมศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้ แม้ยังไม่สามารถตอบสนองวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัยได้ทุกส่วนก็ตาม แต่การวิจัยนี้ก็ถือเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับผู้วิจัยที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้ดียิ่งขึ้นในอนาคต เพราะผู้วิจัยมองเห็นคุณค่าของการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการมากยิ่งขึ้นจากการวิจัยนี้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานในรายวิชา ระดับอุดมศึกษาไปใช้

1.1 การนำรูปแบบบูรณาการฯนี้ไปใช้ ผู้สอนควรศึกษาเรื่องอรรถลักษณะและขั้นตอนการสอนการเขียนแบบอรรถฐานให้เข้าใจเป็นอย่างดี โดยการศึกษาจากคู่มือการใช้รูปแบบ สำหรับผู้สอน และหรือปรึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากผู้สอนภาษาไทยที่มีความรู้ความเข้าใจในทาง การสอนการเขียน

1.2 ผู้สอนรายวิชาที่นำรูปแบบ ฯ ไปใช้ควรเน้นให้บรรยากาศการเรียนการสอน เป็นไปในลักษณะที่มีการเกื้อกูลการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ร่วมงาน รวมทั้งสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เพราะจะเกิดประโยชน์ต่อ การพัฒนาทักษะการเขียนและทักษะการสื่อสารอื่น ๆ ไปพร้อม ๆ กันได้เป็นอย่างดี

1.3 การนำรูปแบบฯไปบูรณาการในรายวิชา หากผู้สอนรายวิชาดำเนินการสอน ด้วยตนเองโดยตลอดได้จะเป็นการดีมาก เพราะผู้เรียนจะเกิดการยอมรับและปฏิบัติตามมากกว่า การให้ผู้สอนอื่นมาดำเนินการ แต่หากไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง ผู้สอนรายวิชาต้องชี้แจงและ กำหนดมาตรการต่าง ๆ ให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและยอมรับแต่เบื้องต้น เพื่อการดำเนินการบูรณา การการสอนการเขียนจะได้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ และส่งผลดีต่อความสามารถในการเขียน ทักษะการสื่อสาร และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ในระดับอุดมศึกษา

2.1 ผู้สอนรายวิชาต่าง ๆ ในระดับอุดมศึกษา มักมีการมอบงานเขียนให้ผู้เรียน เป็นปกติวิสัยอยู่แล้ว จึงควรมีส่วนช่วยในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนแก่ผู้ เรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดี คือผู้เรียนจะได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและถ่ายทอดความรู้ ความคิดออกมาได้อย่างเป็นระบบอันเป็นการสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการสอนของผู้สอนได้ดีอีก ด้วย

2.2 ผู้สอนที่มีความประสงค์จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนแก่ผู้เรียน ควรมีการวางแผนการบูรณาการล่วงหน้าพอสมควร เพื่อการจัดการเกี่ยวกับการใช้เวลาในช่วง บูรณาการ และเพื่อใช้เวลาในการศึกษาแนวทางการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบ อรรถฐานฯ ให้เข้าใจและปฏิบัติได้ และควรปรึกษาผู้รู้ในเรื่องการสอนการเขียนและเรื่องอรรถ ลักษณะในการเขียน เพื่อจะได้นำไปใช้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำวิจัย

3.1 ควรมีการศึกษาผลการใช้รูปแบบบูรณาการการสอนการเขียนแบบอรรถฐานซ้ำอีกกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา อาจใช้กลุ่มตัวอย่างในการทดลองที่ต่างไปจากงานวิจัยนี้ คือ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน หรือสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เป็นต้น และไม่ควรให้มีความแตกต่างกันในเรื่องชั้นปีที่เรียนของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง รวมทั้งมีการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างให้เพิ่มมากขึ้น เช่น แยกกลุ่มสาขาครุศาสตร์ จากกลุ่มสังคมศาสตร์ แยกกลุ่มเทคโนโลยี ออกจากกลุ่มวิทยาศาสตร์ หรือศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มวิชาที่เน้นเนื้อหา กับกลุ่มวิชาที่เน้นการปฏิบัติ เป็นต้น

3.2 ควรมีการศึกษารูปแบบการสอนการเขียนในลักษณะอื่น ๆ ใช้แนวคิดอื่น ๆ ที่น่าสนใจ เพื่อเป็นทางเลือกแก่ผู้นำไปใช้

3.3 ควรมีการศึกษาพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา

3.4 ควรมีการศึกษาดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน การอ่าน การฟัง และการพูด ในการศึกษาในระดับพื้นฐาน ช่วงชั้นต่าง ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย